Ветчи. Мене мале, мене, ~~[illegible]~~ чудо
как ~~[illegible]~~ стигнеш е га нази.
(Кръстосва се)

I. мома. Ами баба, на ~~[illegible]~~ хоро
де сънки сарамантя.

Баба Гана. Хе – ами горе ...
(II., III. – IV. – V. мома и мар
да отиват вън, I. – ата ги
кътне)

I. мома: Чакай ме, ~~[illegible]~~ мар'
Баба Гано ~~[illegible]~~ разкажи ни
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
що ти ~~[illegible]~~ знаеш, що си помниш
да се чуди за тъй чудо
умей Куноара, умей отидно,
~~[illegible]~~ да запомним, да и ние
като станем по-големи
~~[illegible]~~ на ~~[illegible]~~ да ~~[illegible]~~ разкажем.

Ветчи: Ти, ти баба, разкажи
а пъкъне ~~[illegible]~~ пъкъ се
нещо ~~[illegible]~~ нещо за тебе да узнаем.

Баба Гана.
Хай, що ради вий пожаре
~~[illegible]~~ смерч и ураа не запомня,
че е била примаряда ...

От хора (водача ~~[illegible]~~ удължава се пъть
помнят)